

Wybrane wiersze Marii Magdaleny Poczaj

ETAP SZKOLNY

Gonił za wiosną

gonił za wiosną
a w niej już jesień
zaciszne wila gniazda

z pasją zaznaczał
swoje miejsce na ziemi
a ona krok za krokiem
uczyła się chodzić
po wodzie

Sarna

nie wystarczało tego lasu
śpiącego pod śniegiem
gdzie codzienność
stąpała ostrożnie
śladem żdźbła
wywlekanego z paśnika

instynkt nakazywał niewidzialność
lecz wabił inny las
ten po drugiej
zakazanej stronie

uderzenie było nagłe
świat przekoziółkował kilka razy
zanim opadł
w zmarzniętą pościel pola

szarzejące odludzie broczyło ciszą
w otwartych powiekach

zaszły mgłą
dwa leśne źródelka przerażenia

Maryja

[Łk 1,26-36]

Tego dnia

Wcześniej umilkły ptaki,
By nie płoszyć ciszy, lżejszej od piór,
Unoszących się w powietrzu.
Niebo za oknem wypiękniało,
Przybierając barwę galilejskiej wody.
Na białej ścianie delikatnie
Rysował się klęczący cień.
Wtedy pojęła, że nie jest sama.
I wypełniły Ją dziwne słowa,
Pomiędzy uniżeniem nieba
A wywyższeniem ziemi.
Miały w sobie potęgę i kruchość,
Chwałę i pokorę,
Wielkość i prostotę zapytania...
Rejs
Między niebem a dnem
na pustym o tej porze

pokładzie Stena Line
wiatry w rozchełstanych koszulach
szarpią i kołyszą światem
a ja z sercem jak muszelka
uczepiona relingu nocy
nie dowierzam że płynę

dokoła czerń nieprzenikniona
myśli podarte na strzępy
tylko za rufą świetlisty szlak
jak po przejściu mitycznych oraczy
może właśnie w tym miejscu
rozcina Bałtyk
na dwie chybotliwe połowy

Z podróży do Karlskrony

20/21 czerwca 2008

Tamte wigilie

Z połykanymi łzami
w powietrzu zadrapanym od krzyku
z wywróconą w przedpokoju kolędą
z idiotyczną formułką przy opłatku

z głupią nadzieją że za rok będzie inaczej

tamte wigilie przychodzą do mnie

zdziwione ciszą domu

zwinieją w kłębek na moich kolanach

patrzają mi w serce

węszą

gdy niesforne dzieciństwo

zjeżdżało po niej

na łeb na szyję

goniąc śmiech

Iluzjon

w miejscu gdzie podłogi

dostojna skrzypliwość

a stropowym belkom

coraz trudniej

znosić humory wszechświata

schodzą się zdarzenia sprzed lat

czarnobiałe małoformatowe

w karbowanych kołnierzykach ramek

przestrzeń gęstnieje od szeptów

po smudze kredensowych zapachów

w fartuszku poplamionym wiśniami

wciąż powraca tu dziewczynka

i uparcie nie chce dorosnąć

za oknem
zawiązany w kokardę
milczy księżyc

ETAP GMINNY

Ramy okienne

żałosne stare panny
wstydliwie
resztkami złuszczonej farby
zakrywają dziurki po kornikach

i dyskretnie
na zaparowanych szybkach
rysują krzywe serduszka

Bajkoprojektor

w zaciemnionym pokoju
z ekranem prześcieradła
kartoflaną pieczęcią na biletach
i wędrującym po smudze światła
migotliwym kurzem

ósmym cudem świata

po każdym seansie jednogłośnie
tato jeszcze raz

Deszcz ptaków

runął z zimowego nieba
gwałtowny bezładny

gorączkowo szukając przyczyny
usuwano w białych rękawiczkach
truchła braci mniejszych
tysiącami zalegające
zabetonowaną ziemię
i łąki w asfaltowym bezdechu

niemym świergotem
zawisł w powietrzu
kolejny symptom
nieuleczalnie chorej
planety ludzi

6.01.2011 r.

Morze Ajwazowskiego

nie ma końca przestwór rozkołysany
nie ma gdzie zakotwiczyć wzroku
pękła nadziei rozpaczliwie rzucona lina

a morze bawi się łupinką miotaną wichrami
przerzuca ją z dłoni w dłoń z fali na falę
jakby chciało rozbitkom wydrzeć ostatni oddech

czy pozwoli im dopłynąć gdziekolwiek
skoro nawet niebo dawno w nim zatoneło...

***

Nareszcie spokój
tylko wieczera nietknięta
siedzą naprzeciw siebie
z łyżkami w zastygłych dłoniach
dziecko zmęczone płaczem
przed chwilą zasnęło

boją się nawet poruszyć
wiedzą że i świat wstrzymał oddech
odłożył broń i nienawiść
zwiesił głowę
a spokój trwa
wieczera stygnie
na łyżkach pełga płomyk świecy
drżące dłonie
instynktownie stykają się
radość nie może pomieścić się w oczach
choć opadają powieki
Narodził się!
Słyszysz świecie?!
Płaczesz...

***

W dzwonnej ciszy
o gałązkę nieba
zaczepiła nadzieja
cienka jak anielski włos
wiąże nasze
rozerwane szczęście

Pegaz liryczny

u wylotu strychowego nieba
koń na biegunach
szarpie wędzidłem z pajęczyny
tylko patrzeć a odfrunie
na skrzydłach nocy
i wybije złotymi podkówkami
wiersza mleczną drogę